

4:dje årg.

"Svensk BRANDKÄRTIDNING"

FACKORGAN FÖR SVERIGES BRANDKÄRER

N:o 5. GÖTEBORG,
Joh. Gissens Eitr. Boktr.
1913. Maj 1913

Äges af:
Svenska
Brandmänna-Förbundet.
Utkommer en gång i mån.

Redaktör och utgivare:
Öfverbrandmästare
ERIK BLOMGREN,
Göteborg. Tel. 10125 & 71

Prenumerationspris:
Kr. 2: 75 för år. Lösn. 25 öre.
Annonspriser:
I texten 1 kr., å andra platser 70
öre pr cm. och spalt

Svenska brandmannaförbundets 5:te årsmöte.

Grupp af deltagarne i Svenska Brandmannaförbundets årsmöte i Jönköping.

Under öfverbrandmästare Klaes L. Carlsons ordförandeskap har Svenska Brandmannaförbundet den 28 och 29 april hållit sitt 5:te årsmöte i Jönköping.

Då mötet öppnades, höll ordföranden ett kortare anförande och uppdrog de riktlinjer, som skulle följas vid förhandlingarna. Talaren liknade brandmannens lif vid krigarens.

Ständigt måste han vaksamt stå på sin post. Skillnaden är, att brandmannen aldrig får hän- giva sig åt fredens ro, ty den fiende han be- kämpar sluter aldrig fred. För att han skall kunna fylla sin plikt, måste »ett visst något» alltid i oslappad styrka finnas, och det är an- svarskänslan hos den enskilde och det ömse- sidiga förtroendet. Talaren slutade med den önskan, att pressen och utomstående intresse- rade måtte gifva förbundets verksamhet ett kraftigt stöd och hälsade så alla välkomna.

Sedan de olika funktionärerna vid mötet blifvit utsedda och arbetsordningen antagen, höll Jönköpings brandchef, kapten N. C. Ohl- son ett intressant föredrag om »Jönköpings brandkårs organisation.»

Efter föredragets slut vidtog uppvisning i gymnastik och exercis med brandredskapen. Samtliga kårens prestationer gingo med rask- het och precision, och vunno de främmande brandmännens och öfriga åskådares lifliga er- kännande.

Sedan för intagande af lunch en kortare rast hållits, samlades mötesdeltagarne åter kl. $\frac{1}{2}$ 2 e. m. i den med svenska flaggor smak- fullt dekorerade gymnastiksalen för återupp- tagande af de afbrutna förhandlingarne.

Förutom styrelseledamöter och 4 enskilda medlemmar voro 18 ombud närvarande, re- presenterande 14 städer. Dessutom voro tvänne representanter från Norge närvarande, näm- ligen brandförförman Hegrenæs från Bergen och brandman Jensen från Kristiania, hvilka fram- förde hälsningar från Norges brandmän.

Därefter upplästes styrelseberättelsen. Af denna framgick bland annat att förbundsmed- lemmarnas antal något minskats sedan förra årsmötet genom att ett par föreningar begärt sitt utträde ur förbundet. Som skälen härför endast berott på småsinne och trängsynthet kan minskningen inte betraktas såsom någon förlust för förbundet, utan snarare tvärtom, enär förbundet vuxit sig starkare inåt. För närvarande består förbundet af 15 föreningar, med 391 medlemmar samt dessutom 52 en- skilda aktiva medlemmar, alltså tillsammans 443 medlemmar.

Jonserefs Fabrikers Äktiebolag

GÖTEBORG

rekommenderar sina tillverkningar af sprut- slangar af prima kvalitet.

8

Revisorernas, redaktörens och museinäm- dens berättelser upplästes och lades till hand- lingarna, hvarefter full ansvarsfrihet beviljades.

Härefter upptogs en vid föregående års- möte väckt fråga »hvad Svenska Brandmanna- förbundet kan och bör åtgöra för förbättran- det af brandväsendet i landets mindre och medelstora städer.» En kommité hade tillsatts för att inkomma med förslag, men hade inte hunnit slutbehandla ärendet. Kommiténs ord- förande hade likväl för sin del uppgjort ett förslag i frågan och tillställt mötet följande skrifvelse:

»Till Svenska Brandmannaförbundet.

Vid Svenska Brandmannaförbundets års- möte i Falun föregående år fingo hrr Arvid Svensson och A. J. Nordmark samt underteck- nad i uppdrag att söka utreda, hvad Svenska Brandmannaförbundet kan och bör åtgöra för höjande och förbättrande af brandväsendet i Sveriges mindre och medelstora städer.

Som denna fråga är af en tämligen om- fattande betydelse och ej så lätt att utreda, kan något fullständigt förslag ej framläggas vid detta årsmöte.

Dock vill jag, såsom kommiténs ordfö- rande, likväl redan nu delgifva mötet det för- slag till utredning, jag inom kommitén fram- kastat, för den händelse mötet skulle till led- ning för kommiténs arbete vilja göra ett ut- talande om förslaget, eller eventuellt upptaga det såsom eget för att genom styrelsen föra det vidare framåt.

Först får jag då erinra om, att den nu gällande brandstadgan för rikets städer är under omarbetning och att Skånska brandkårs- förbundet till regeringen har inlämnat förslag om åstadkommande af en brandstadga för rikets landsbygd.

I båda fallen kan man säga, att verkliga behof föreligga.

En af de största brister den nuvarande brandstadgan för rikets städer enligt min mening har, är den, att den icke föreskriver att det skall finnas något central eller enhetlig inspektion öfver städernas brandväsen. Därför kunna också jämnstora och i öfrigt tämligen lika städer hafva helt olika ordnad med sina brandkärer, och den mindre och obetydligare staden har måhända en god och öfverdä- ligare ofta nöjer sig med en öfverdä, värnplik- tig kår med föräldrade redskap.

Detta kan ändå inte vara riktigt, ty hvad elden förstör är nationalförlust, och det borde därför inte, så mycket som nu sker, få be-

traktas såsom samhällenas ensak att bestämma öfver sitt brandskydds beskaffenhet.

Brandstadgan för rikets städer föreskrifver visserligen i par. 19:

»1. K. bhfde skall noga vaka däröfver, att städerna hafva sitt brandväsen omsorgsfullt ordnat samt äro försedda med brandordningar, upprättade i öfverensstämmelse med denna stadga.

2. Finner k. bhfde underlåtenhet inom någon stad äga rum i afseende å hvad enligt denna stadga åligger staden och dess myndigheter, och lämnas k. bhfdes framställningar eller bud om rättelse utan påföljd, äger k. bhfde att anmäla saken hos k. m:t.»

Sålledes talar redan den nuvarande brandstadgan om öfvervakande myndigheter, men detta öfvervakande, som sker länsvis, kan omöjligen inte blifva hvarken så enhetligt eller effektivt, som om en särskildt härför tillsatt, med stor befogenhet utrustad, central myndighet för hela landet hade denna inspektion sig ålagd.

En gång brandstadgan för landsbygden blir en verklighet, torde den här ifrågasatta myndigheten blifva ännu mera nödvändig, än hvad den nu är.

Denna min här angifna för kommiténs ledamöter uttalade tanke har, såsom jag förut nämnt, inte ännu hunnit nog dryftas inom kommitén, så att den som kommitéförslag kan framläggas för mötet.

Skulle mötet det oaktadt i och för tids vinnande likväl nu vilja upptaga frågan till behandling, så får jag på grund af hvad jag ofvan framhållit föreslå, att styrelsen måtte få i uppdrag, att med anledning af förestående ändring af brandstadgan för rikets städer i skrifvelse till regeringen påvisa behovet af tillsättandet af en med stor befogenhet utrustad öfvervakande central myndighet öfver brandväsendet i riket.

Göteborg den 23 april 1913.

Erik Blomgren,

Öfverbrandmästare vid Göteborgs brandkår.»

Förslaget diskuterades lifligt och rönt allmänt erkännande och beslutade mötet därpå enhälligt uppdraga åt styrelsen att tillsammans med förslagsställaren ingå till regeringen med en skrifvelse i nämnda fråga.

Nästa ärende å föredragningslistan upptog ordförandens förslag om eventuellt samarbete med Svenska Branchefsföreningen. Denna fråga blef äfven föremål för liflig diskussion, men vore meningarna härom något delade. Emellertid beslutade mötet gifva ordföranden i uppdrag att till Svenska Branchefsföreningen

afllåta en skrifvelse med förslag till samarbete.

Bordlagda frågan om åstadkommandet af en brandmästareskola blef härefter föremål för behandling. Ordföranden upplyste om, att han talat vid Stockholms branchchef om saken, och att denne ställt sig välvillig till förslaget. I samband härmed upplästes en skrifvelse från brandförman Emil Bergqvist i Göteborg för förslag om, att sedan en brandmästareskola eventuellt kommit till stånd, utbyte af manskap mellan olika brandkårer i och för studier skulle, med vederbörande chefsers tillstånd, kunna äga rum. Styrelsen fick i uppdrag att söka få saken ordnad och skolan om möjligt förlagd till Stockholm.

Härnösands brandmannaförening hade bl. a. motionerat om att förening med mindre än 10 medlemmar skulle ha rätt att sända ombud till förbundsmötena. Motionen bifölls.

En motion från Lysekils brandkårs kamratförening om, att medlemmar, som ej hafva brandtjänsten såsom hufvudsakligt iifsuppehälle, skulle få tillhöra förbundet för lägre afgift än de fast anställda. Motionen hänsköts till styrelsen för att blifva behandlad i samband med ifrågasatt lindring i årsafgiften för samtliga förbundsmedlemmar, hvilket skulle kunna åstadkommas på så sätt, att föreningarna själfva finge bekosta resor för sina ombud, och att en resekostnadsfördelning emellan föreningarna infördes.

Några andra motioner af mindre vikt förelågo äfven.

Kl. 6 e. m. fingo mötesdeltagarna ähöra ett synnerligen intressant och lärorikt föredrag af ingenjör Graneli öfver brandskydd och brandsäkerhet i en del fabriker och industriella verk i Tyskland och Österrike, hvilka länder föredragshållaren i studiesyfte genomrest. Föredraget, som belystes af talrika ljusbilder, belönades med kraftiga applåder.

Kl. 1/2 9 på kvällen voro mötesdeltagarna jämte stadens branchchef o. vice branchchef samt så många af den öfriga brandkårspersonalen, som kunde komma ifrån, af brandförsäkringsbolaget Allmänna Brand genom ingenjör Graneli inbjudna till supé å Stora Hotellet. Supén, som var verkligt storslagen, intogs under den mest animerade stämning, hvarunder ingenjör Graneli talade för Svenska Brandmannaförbundet, önskade detsamma lycka och framgång samt uttalade sitt och sitt bolags fullkomliga gillande af förbundet och dess arbetsätt. Under samkvämet visade vidare ingenjör Graneli en hel del skioptikonbilder, däribland många bilder från Berlins brandkår och brandmästare Wiberg en serie humoristiska brandkårsbilder.

Dagen därpå, den 29:de, samlades mötesdeltagarna vid Sahlströmska fabriken hvars anläggningar togos i betraktande. Härifrån styrdes kosan till teatern och Munksjö pappersbruk. Omedelbart härpå ställdes färdan i dro-skor till vattenledningsreservoiren. Härefter besågos stadsparken och samlingarna där. Förtjusningen öfver den vackra parken och den storartade utsikten var allmän. Vid 1-tiden intogs lunch å Alphyddan hvarefter Västra tändsticksfabriken, där äfven öfvervars en öfning med fabriken brandkår, och mekaniska verkstaden besågs.

Kl. 4 e. m. återupptogs förhandlingarna ånyo. Från Malmö hade kommit inbjudan att hålla nästa årsmöte därstädes, hvilken inbjudan tacksamt antogs. Vidare förelåg förslag att framflytta tiden för mötets hållande tills i juli eller augusti och uppdrogs det åt styrelsen att närmare bestämma tiden och i god tid på våren delgifva detta i tidningen.

Sedan en del mindre ärenden blivit afgjorda öfvergicks till val af styrelse och revisorer i stället för dem, som voro i tur att afgå.

Valda blefvo: brandmästare Aug. Wiberg, Södertelje, vice ordförande; brandförman A. Svensson, Örebro, sekreterare; brandförmännen Hj. Cederholm och J. M. Sjökvist, brandman Adolf Edberg, Stockholm samt brandförman K. Nordmark, Lysekil, styrelsemedlemmar; brandförman R. Lindblom, Stockholm och brandman Joh. Ivarsson, Göteborg, styrelsesuppleanter; brandförman J. F. Sandgren, Jönköping och brandman E. Nilsson, Malmö, revisorer samt öfverbrandmästare H. Thomée, Borås och brandförman Hj. Forsberg, Söderhamn, revisorsuppleanter.

Härefter föredrog kassören budgetförslaget för år 1914, hvilket godkändes.

Sedan nu förhandlingarna afslutats framförde ordföranden ett hjärtligt tack till ombuden och styrelsen för godt samarbete samt till de båda normmännen för det intresse de visat. Herr Hegrenäs tackade och bad svenskarne vara välkomna till deras landsmöte i Trondhjem den 14 nästkommande augusti.

Kl. 8 på aftonen voro mötesdeltagarna af Jönköpings brandkår inbjudna till en splendid supé å brandstationen, hvarunder den mest kamratlika och angenäma stämning rådde. Under samkvämet höll ordföranden ett med skioptikombilder belyst föredrag öfver Göteborgs nya brandtelegraf. En sångkör bidrog i hög grad att höja trefnaden. Till mötet anlända 21 st. hälsningstelegram upplästes.

**Sänd in meddelande till
tidningen!**

Sedan ett lefve för fosterlandet, åtföljdt af kraftiga hurrarop utbringats, åtskildes deltagarna, medtagande idel angenäma minnen från brandmannamötet i Jönköping.

Hvarför åskan slår ned.

Beträffande blixstens vägar har på senare åren i Preussen framställts en teori, som väckt stort uppseende samt gifvit anledning till en häftig strid både i pressen och inom de vetenskapliga kretsarna. Ett parti går nämligen i breschen för en förment upptäckt, medan ett annat förklarar den vara ren fantasi.

Teorien grundar sig på det bekanta vattensökandet med hjälp af slagruta. Som bekant har slagrutan aldrig upphört att ha varma försvarare äfven bland mycket omdömesgillt folk. Så ha i Preussen en hel del framstående personer sedan länge lifligt sysselsatt sig med slagruteproblemet, och äfven myndigheterna ha räknat slagrutans inneboende kraft såsom ett faktum. Förklaringen skulle ju vara att i förbindelse med rinnande vatten finnas elektriska eller radioaktiva strömmar, som kunna påverka vissa människors organism och därigenom föranleda omedvetna små rörelser, hvilka komma slagrutan att gifva utslag.

Den nya upptäckt, som några vattensökare tro sig ha gjort, består i att blixten enligt deras påstående särskildt söker sådana ställen, där två underjordiska vattenådror korsas hvarandra, och att man därför måste vara beredd på, att byggnader, som uppföras öfver eller i omedelbar närhet af en sådan korsningspunkt, ofelbart förr eller senare träffas af blixten.

Man måste alltså innan man börjar bygga, undersöka om i jorden under byggnadsplatsen finnas hvarandra korsande vattenådror. I fackblad anföras många exempel på konstaterandet af sådana blixtnedslagningsställen.

En bekant vattensökare, Otto Edler von Gräve-Osterode i Ostpreussen, meddelar sålunda att han hos godsägaren Jeimke i Lodehnen påvisade ett ställe, där blixten för 19 år sedan slagit ned i en byggnad, som icke återuppförts, utan hvars byggnadstomt nu utgjorde en del af gårdsplatsen. Just där korsade hvarandra två vattenådror. På godset Rose-now i Brandenburg fann samme person korsningspunkten under en lada, där en af blixten försäkrad rämma i vägen bekräftade denna utsago.

Henrikssons prisbelönta Benzinmotorsprutor

försäljas genom

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPS-AFFÄREN

E. BERGSTRÖM & C:o. STOCKHOLM K.

Telegramadress: "Ideal".

Rikstelefon 2258.

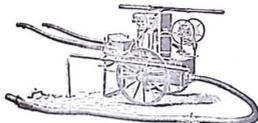
Svenska Brandsläckningsapparaterna RAPID & PUMP-RAPID

försäljas genom

HUGO KNOCHENHAUER, Stockholm.

Telegramadress: Knochenhauer.

Rikstelefon Ö. 320.

HENRIKSSONS prisbelönta Handkraftsprutor

försäljas genom

Herr. Järn- & Redskapshandlare

samt i partil från fabriken.

Telegraf-adr.:
Sprutbolaget

A.-B. S. HENRIKSSONS Sprutfabrik,
och Mekaniska Verkstad. STOCKHOLM Sö.

Rikstelefon.
6053.

I Bedmarken vid Osterode påvisades likaledes den kritiska punkten just på en plats i den stora trädgården, där blixten fullständigt söndersplittat ett träd, hvaraf intet spår ianns kvar.

Ytterligare en mängd exempel af samma slag andragas. Saken har som sagt väckt stort uppseende i Tyskland, och de offentliga brandförsäkringsanstaltarnas förening har tagit upp den till närmare undersökning samt äfven vändt sig till utländska brandförsäkringsbolag med anmodan att yttra sig i ämnet.

Skulle hypotesen bekräftas voro det ju också af synnerlig vikt för brandförsäkringsverksamheten att sälunda ha funnit ett sätt att undgå en hel mängd eldsolyckor. Första åtgärden vid byggnadsföretag finge naturligtvis då alltid blifva att undersöka marken med hänsyn till befintliga vattenådror. Antagligen fingo dock detta ske medelst gräfningsar och ej endast genom den hemlighetsfulla slagrutan, hur god reklam densamma än må ha fått genom denna tyska upptäckthistoria.

(G. A.-d.)

Kallt ljus.

Det har sedan länge varit bekant att en elektrisk glödlampa kan få sin ljusstyrka afse-

värdt förhöjd genom elektrisk överspänning, d. v. s. genom användande af en abnormt stor strömstyrka. Detta förhållande spelade också en viss roll under koltrådlampornas första tid. De då brukliga 110-voltlamporna hade nämligen ett så pass billigt tillverkningspris, att det ekonomiskt lönade sig att på detta vis anstränga koltråden, hvars ljuslängd naturligtvis därigenom i hög grad förkortades.

Genom införande af metalltrådslampor har ernergiförbrukningen som bekant blifvit betydligt nedpressad, men dessa lampor ha hittills endast kunnat brinna för 125 volt. Det har sålunda varit ett synnerligen viktigt problem att finna en lampa som kunde tåla hög spänning och på samma gång äga lång varaktighet. Den franske professorn Dussaud tycks nu, genom användande af intermittenta strömmar, ha kommit fram till en lösning af problemet, som, om den håller hvad den lofvar, ställer en ny »revolution» inom belysningsstekniken i utsikt.

I stället för att bränna ut lampen med en jämn ström af hög styrka, kom han på tanken att utportionera den starka strömmen i en följd af stötar, afbrutna af hviloperioder. Med detta förfaringssätt vann han tre uppseendeväckande resultat. För det första tillförsäkrade han lampen en jämförelsevis lång lifstid, det andra än viktigare resultatet var att

lampans ljusstyrka mellan tolf och tjugofem-dubblades och det tredje och allra besynnerligaste var att lampan blef fullkomligt kall. Genom systematiska mätningar fann han att den ljusstyrka han erhållit, i förhållande till den energi som förbrukats, var af en inom belysningspraktiken hittills alldeles oanad och oerhörd storlek. Genom att använda öfverspänning kunde han ur en metalltrådslampa med endast 25 watts få ut en lika stor ljusstyrka som ur en bäglampa med 1000 watts.

Emellertid anser professor Dussaud att ljusets egenskap af att vara kallt är ändå märkvärdigare än dess mångdubbling i styrka. För att endast taga ett exempel på det kalla ljusets betydelse: med dess hjälp skulle kinematografen ha löst sitt svåraste problem, nämligen aflägsnandet af all eldfara från den ytterst lättantändliga celloidfilmen. Trots det att uppfinningen knappast säges vara fullt utexperimenterad ännu, har det franska undervisningsministeriet redan påbjudit att vid all föreläsning af skioptikonbilder i franska skolor skall användas Dussauds kalla ljus.

Det bästa resultatet har professorn vunnit med en ström som afbrytes 40 å 50 gånger i sekunden. För hvarje gång göres ett uppehåll som är dubbelt så långt som den tid under hvilken strömmen får påverka lampan. Den öfverspänning som erfordras är 20 procent för vanlig belysning, 50 procent för strålkastare, 100 för skioptikonbilder och kinematografer och 150 för blyxtljus. Tack vare den intermitenta strömmens förmåga att mångdubbla ljusstyrkan, kunna lamporna göras i motsvarande grad små, hvarmed naturligtvis följer en afsevärd prisreduktion. Därtill kommer ytterligare strömbesparingen och aflägsnandet af all eldfara.

Uppfinningens praktiska användbarhet är som nämnt ännu icke ställd utom allt tvifvel, men om ett eller ett och ett halft år anser sig professor Dussaud vara fullt klar. Då blir det till att ta ned bäglamporna och hissa upp metalltrådslampor stora som valnötter. Och i stället vid skrifbordets 16-ljuslampa får man sätta en liten glaskula af en bättre hasselnöts storlek. Den kommer att sprida ett intensift sken och ändå blir ljuset billigare. Och till på köpet blir det alldeles kallt.

(G. P.)

Hedrade brandmän.

Å Johannes brandstation vid Stockholms brandkår ägde den 14 maj medaljutdelning rum, då brandförmännen Carl Rickard Lindblom, Karl Joel Lindblom, Valter Florentin Svensson o.

Carl Viktor Gustafson erhöilo Kungl. Patriotiska Sällskapets guldmedalj för långvarig och trogen tjänst. De ha samtliga tillhört brandkåren i öfver 25 år.

Medaljerna öfverlämnades af öfverståthållaren, som framhöll det ärofulla i att erhålla hederstecknet. Brandchefen frambar brandförännens tack.

Öfverlämnandet skedde i närvaro af medlemmar af drätselnämndens första afdelning, brandkårens officerare och underofficerare samt af på stationen befintligt manskap.

Brandförman Anders Johansson 30 år i tjänst.

Brandförman Anders Johansson.

Brandförmannen vid Stockholms brandkår, Anders Johansson, hvars bild vi se här ovan, kunde den 13 sistlidne mars fira sitt 30-års jubileum såsom brandkårsman.

Johansson kom till världen den 5 maj för 49 år sedan och var alltså blott 19 år gammal då han kom till brandkåren. Första halfåret var han i allmän tjänst, men har sedan tjänstgjort vid kårens mekaniska verkstäder och därunder såsom förman i 29 år. Då kåren är blott 37 år gammal, har Johansson således varit med sedan densammas barndom, så att säga. Att brandförman Johansson skulle kunna ha många trefliga saker att berätta, är ju gifvet. Han lär emellertid vänta med detta så länge, tills han någon gång i framtiden blir pensionsmässig, hvilket synes dröja.

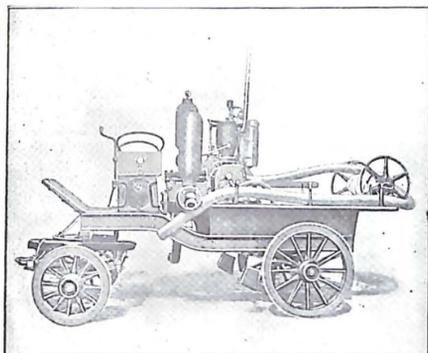
Vi få likväl hoppas, att herr Johanssons sista år vid brandkåren ej skola förmå att lämna djupare spår efter sig än de redan gångna!

Brandväsendet i Malmköping.

Köpingen Malmköping, ett samhälle på omkring 800 innevånare, har förskaffat sig ett brandvärn som, i betraktande af samhällets storlek, kan kallas förstklassigt.

Undertecknad, anmodad att ditresa och lämna en del instruktioner i redskapens användning m. m., fullgjorde detta uppdrag söndagen den 6 april. Genast vid min öfkomst alarmerade brandschefen löjtnant Forsberg, den 30 man starka elitkåren, detta skedde, efter hvad som försäkrades mig, fullkomligt oförberedt. Resultatet var synnerligen vackert. Innan 2 minuter förgått voro 3 man på platsen, efter 3 minuter var antalet ökad till 7, alla fullt klädda och utrustade. Efter hand anlände från alla håll brandkarlar tills 16 man voro samlade vid spruthuset. De öfriga voro på ett eller annat sätt hindrade. Nu vidtog öfning och möstring af

Motorsprutan "MERIT"

5 hkr.

Lättskött och absolut tillförlitlig
Driftkostnad ca 25 öre pr timma.

Uppfordrar 600 lit. vatten per minut med en
25 met. vågrät, 20 met. lodrät stråle.

Ca 4 minuter för igångsättning.

A.-B. Fredr. Wagner.

Motorafdelningen.

Göteborg. Stockholm. 413 Malmö.

befintlig materiel. En brandpost angjordes, vatten påsläpptes, hvarvid visades att köpingens vattenledning är fullt effektiv för eldsläckningsbruk. Den öfriga redskapen befanns vara af bästa slag. Så voro slangarne försedda med »Idealkopplingar», stegar, handkraftssprutan, linor, brandsegel m. m. af ny och modern konstruktion.

Det mest tilltalande var emellertid sättet och anordningarna för alarmeringen af elitkåren. Alarmklockor äro uppsatta i såväl befälets och manskapets bostäder som ock å de senares arbetsplatser. Brandskåpen äro till antalet 6 st. När signal gifves från något af brandskåpen, hvilket sker endast genom tryckande på en knapp, erhålla kårens samtliga medlemmar en under 2 minuter pågående larmsignal. Samtidigt tändes automatiskt en lampa å brandstationen där äfven en nummertalla angifver numret å det signalgifvande brandskåpet.

Den elektriska strömmen erhålles från en inom köpingen befintlig kraftstation, några batterier eller accumulatorer förekommer således ej. Å brandstationen har uppsatts en omformare för erhållande af lämplig spänning. Vid signals gifvande från något brandskåp igångsättes automatiskt en motor med tillkopplad induktor, efter 2 minuter afstannar motorn af sig själf. Det automatiskt tända ljuset å brandstationen fortfar det oakttat och får sedan för hand afstängas.

Apparaterna och de omkring 4,000 m. långa ledningarna hafva uppsatts af elektrikern G. L. Halvarsen från Stockholm. Samtliga ledningar äro af isolerad s. k. »Hackethalertråd». Kostnaden för hela anläggningen belöper sig på ej fullt 2,000 kronor, ett i förhållande till anläggningens omfång och pålitlighet synnerligen moderat pris.

Samhället är att gratulera till ägandet af ett utmärkt ordnad brandförsvar och är systemet att rekommendera för öfriga liknande samhällen som ännu hafva sitt brandväsende i ett skick otillfredställande.

K. S.—bg.

Förhållningsregler för en brandkår vid eldsvådor i närheten af elektriska starkströmsledningar.

Elektriska svagströmsledningar för telefoner, äfvenså vanliga belysningsledningar för lågspänning, äro i och för sig ofarliga men kunna medföra fara, om de komma i beröring med högspänningsledningar t. ex. om en afsliten telefontråd faller ned på en högspänningsledning och på så vis öfverför den farliga högspänningen.

Högspänningsledningar samt öfver alla med desamma i beröring varande svagströmsledningar få under inga omständigheter beröras. En dylik beröring är förbunden med lifsfara. Alla högspän-

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPSAFFÄREN Stockholm
E. Bergström & Co.
Guldmedalj Stockholm 1897. Högsta pris Gøtøe 1901. Statsdiplom Berlin 1901.

Specialaffär för
Brandmateriel.

ningsledningingar äro å sina stolpar, fördelingsställen o. s. v. märkta med blyxtpil.

Vid hvarje brandtillfälle, men äfven vid hvarje tillfälle då högsänningsledningingar direkt eller indirekt ifrågakomma, skall närmaste stationen för elektricitetsverket genast underrättas.

Vid släckning måste strålrören af metall hållas mins 2 å 3 meter från högsänningsledningingar, brandstegar försedda med metalldelar, brandhakar o. s. v. få vid användningen och äfven innan de tagas i bruk ej komma i beröring med högsänningsledningingar.

Brandmännen måste vid eldsläckningen äfven då de stå på stegarna under alla omständigheter undvika att med sina metallbeslagna hjälmar eller med andra metallbeslagna utrustningspersedlar komma i den minsta beröring med högsänningsledningingar.

Det är tillrådigt att äfven vid dagsljus tända de elektriska lampor, som åro installerade i de rum, hvilka hotas af elden, emedan man, då lamporna brinna, icke blott är säker på, att de elektriska ledningarna äro oskadade, utan blifva äfven släcknings- och räddningsarbetena i de rökfyllda rummen härigenom underlättade.

De motorer, hvilka finnas uppställda i de brinnande lokalerna eller i hotande lokaler, böra urkopplas af personer, hvilka känna till driftförhållandena.

Besprutande af elektriska apparater, instrumenttaflor, batterier o. s. v. bör så långt möjligt är undvikas, emedan annars kortslutningar och jordfel samt apparaternas förstöring är nästan oundviklig. För att släcka elden i omformare o. s. v. kan endast kolsyra med fördel användas om sådan finnes färdig till hands.

Om högsänningsledningarna under vissa omständigheter skola göras strömlösa, hvilket ju möjliggör handteringen af ledningarna utan fara, sker detta bäst genom urkoppling af ledningsnätet, och får detta endast vid föra ske genom yttre kännetecken legitimerade personer från elektricitetsverket eller af elektricitetsverket betrodda, då särskildt skolade brandmän.

Särskildt vore det önskvärdt att låta elektricitetsverkens personal undervisa lämpliga brandmän angående säkerhetsanordningar, mått och steg vid behandling af ledningar vid brandtillfällen, och så skulle elektricitetsverken till brandkårerna överlämna en plan öfver hög- och lågsänningsledningingar med inritade kopplingsställen.

Genom elektrisk ström bedöfvade eller skadade personer skola behandlas efter särskilda regler, hvilka finnas uppgjorda härfor.

Areb.

Notiser.

Stockholms brandkår erhåller gratifikation. Som ett tack för det raska och vackra arbete brandkårens utträttade vid släckningen af den stora Tattersallbranden har Nordiska kompaniet öfverlämnat 250 kr. att fördelas mellan underofficerarne samt 1,000 kr, som bidrag till manskapets fond för beredande af nöjen och extra förplågnad. Äfven Lazarolfabriken har till nämnda fond öfverlämnat 100 kr.

Tutandet fick fortfara. Öfver det gamla Ystad hvilat det ännu ett visst skimmer af medeltid. Jänte Visby torde Ystad vara den stad i Sverige, som har den älderdomligaste stadsanordningen; och vid de slingrande gatorna stå ännu de gamla korsvirkeshusen och kapellbyggnaderna som minnen från den gången tid.

Ystad är nog också den enda sfad i Sverige, där ännu om natten hvarje kvartslag tutas ut från kyrktornet. Den af moderna idéer anfäktade drätselkammaren var för en tid sedan pietetslös nog att föreslå den ärevördiga tornväktarinstitutionens afskaffande. Men stadens brandchef — utan brandkår! — protesterade energiskt mot tilltaget, och genom stadsfullmäktiges beslut har attentat nu afväjts.

Följaktligen är det fortfarande tornväktarna, som få vaka öfver den idylliska stadens frid och, som under så många sekel förut, skydda den «mot eld och brand».

Omläggning af brandväsendet i Skåne. Med anledning af de på senare tiden inträffade många eldsvådorna på den skånska landsbygden har brandchefen i Helsingborg, Löjtnant Fogelklou, framkommit med ett förslag till brandväsendets ordnande på landet.

Löjtnant F. föreslår inrättandet af en del centralbrandkärer på den skånska landsbygden. Han framhåller att med den utveckling automobiltekniken tagit det lämpligaste sättet att bekämpa eldsvådorna vore att förskaffa sig ett antal motorsprutor, som kunna köras med en hastighet af 60 km. i timmen. Dessa skulle förläggas till 6 centrala platser i Skåne, exempelvis Klippan, Hesselholm, Everöd, Eslöf, Svedala och Tomelilla. Det ekonomiska resultatet af denna idé genomförande skulle ställa sig synnerligen fördetaktigt.

Löjtnant Fs plan torde komma att upptagas som motion af landstingsmän inom de båda skånska lands-tingen.

Storviks fastighetsägareförening afhöll söndagen den 20 april under ordförandeskap af fjärdingsman Frans Andersson sammanträde i Storvik, hvarvid bland annat frågan om brandväsendets ordnande i samhället och eventuellt organiserande af en frivillig brandkår förelåg till behandling. Denna fråga öfverlämnades till en kommitté på tre personer för utredning. Kommiterade blefvo byggmästare Karl Jansson, gårdsägare K. G. Stahre och fabrikör D. Nyström.

Under denna frågas behandling, hvarvid kom på tal hvem eller hvilka som ägde det samhället befintliga sprutuset och sprutan, beskydde f. stationsförmannen A. Svantesson samhällets frivilliga skyttar att ha skjutit till måls på sprutan i fråga, med mausegevär och därvid skjutit sönder densamma.